

TEDNIK ZA VSE

Izhaja vsako soboto.

V Ljubljani, dne 2. marca 1935.

Leto I. Štev. 11.

Mesečna naročnina Din 4.—. Za inozemstvo Din 8.—. Uredništvo in uprava se nahajata Moste, Tovarniška ul. 11.

Poroka v slaščičarni.

Sladki medeni tedni. — Iznajdljivi trgovec. — Nenavadna reklama.

Mnogo je na svetu ljudi, ki mislijo, da morajo vzbujati pozornost ob vsaki priliki. Ni jih malo takih, posebno ne v Ameriki. Toda malo jih je, ki imajo originalne domisleke. O nekem takem originalnem domisleku pa poroča naslednja zgodba.

V ameriškem mestu Cumberland sta hotela stopiti pred dnevi v zakonski stan dva mlada zaročenca. Na vsak način pa sta se hotela poročiti na onem kraju, kjer sta se prvič videla. To je bilo v neki slaščičarni.

V Ameriki ni predpisan kraj poroke in zato se duhovnik ni prav nič protivil izvršiti

poročni obred v slaščičarni.

Določeni dan sta se zaročenca z duhovnikom res zbrala v slaščičarni, kjer se je izvršila poroka po vseh predpisih. Duhovnik, iznajdljiv in dovtipen mož, je po izvršeni ceremoniji imel na poročenca nagovor, v katerem jima je želel, da bi jima bilo življenje tako sladko, kakor so sladke stvari, ki so razstavljene v slaščičarni.

Pred slaščičarno se je seveda zbrala velika množica radovednežev.

Lastnik slaščičarne je takoj izrabil „konjunkturo“ ter napravil ogromno reklamo češ, da si v njegovi slaščičarni lahko vsakdo najde primerne partnerja za življe-

nje. Toda to še ni vse. Lastnik je oba novoporočenca angažiral za več mesecev. Vsak večer morata presedeti dve uri v slaščičarni

kot reklama,

in ju potem posetniki slaščičarne, ki jih je vsak večer polno, rado vedno hodijo gledat.

Mladi par je s svojo originalno idejo dosegel vsaj nekaj: oba preživljata dobesedno „sladke“ medene tedne.

Mary so ugrabili ...

Izvirni roman „Rakete“. — Spisal Hinko H. R.

11. nadaljevanje.

Bukovskij in Fred sta se podala še isti večer k Mozesu Kohnu.

— Zdi se mi, da naju je tisti Allan zavohal — je doktor pojasnil židu. — Šel je k staremu ter naju skušal očrniti. Posrečilo se mu seveda ni, ker Rosenfischu gre mnogo preveč za masten dobiček, ki si ga obeta od našega načrta. —

Žid je gledal skozi okno. Zdelo se je, da ni pölagal nobene važnosti na doktorjevo novico.

Naenkrat se je okrenil ter dejal: — Policija voha nekaj okrog hiše! —

Njegov glas je bil trd, jeklen. Doktor se je prihuljil, tako je delovala nanj beseda „policija“.

— Inspektor Webster se je danes sukal celo uro okrog hiše, raziskoval je ... Toda našel ni ničesar! A odkod vse to? Vsled vajine nepazljivosti, počasnosti. —

Doktor je postal že čisto majhen. Le njegovi pogledi so nemirno

švigali po sobi od predmeta do predmeta. Z nobeno besedo ni skušal ovreči židovih očitkov.

Fred se je naslonil ob podboje vrat ter se delal, kakor da ga vse skupaj prav nič ne briga. Njegove misli so bile pri Mary, kakor vedno, kadar se je nahajal v židovem stanovanju.

Nekaj časa je vladala v sobi tišina. Nato je znova pričel Kohn:

— Torej Allan vohuni? Prav, zato naj umrje! —

Mozes Kohn je izrekel sodbo mirno, kakor bi šlo za malenkostno zadevico.

— Da, umrje naj — je nadaljeval, — preko trupel moramo do cilja. —

Doktor je zopet dvignil glavo. Njegov pogled se je srepo zapičil v Kohna.

— In kdo naj to izvrši? —

Žid je pogledal Freda, nato je dejal:

— Fred! —

Fred, kakor, da se je pravkar prebudil iz sanj. Pogledal je doktorja, nato žida.

— Jaz? —

— Da, ti! — je kratko pritrdil Kohn.

Fred je sklonil glavo, kakor obsojenec. Skoro nerazumljiva je bila beseda, ki je prišla preko njegovih ustnic:

— Ne morem! —

Uničujoči židov pogled ga je zadel.

— Strahopeteč!... Moraš, ukazujem ti! —

Fred se je vzravnal.

— Usmiljenje! Usmilite se moje mladosti. Do te ure sem vaju ubogal v vsem, vse sem storil, karkoli sta hotela — a tega ne zahtevajte od mene, da ubijem človeka... Ne, morilec nočem postati. —

Žid je stopil tik pred njega. Dvignil je sklenjeni pesti ter zaskikal:

— Moraš, sicer ubijem jaz tebe! —

Okoli doktorjevih ustnic je igral ciničen smehljaj. Zabaval se je nad Fredovimi mukami. Njegova zločinska narava je našla pri tem velik užitek.

Fred je zopet sklonil glavo. Žid je povetil pesti. Njegov glas je postal mehkejši.

— Fred, ne bodi copata. Stori kar ti ukažem. Nagrada bo... —

— Mary! — je dahnil Fred ter dvignil glavo. V njegovem pogledu je bilo zapisano hrepenenje.

— Morda! A obljubim ničesar! S tem je bila sodba izrečena in Allanu so bile ure življenja štete.

*

— Dobro Peter, — je dejal Jack, — ti si torej prepričan o vsem tem? —

Peter je prikimal.

— Da, vodja, prepričan. Zasedoval sem in dognal, da je vaš načrt v Rosenfischovi tovarni, kjer doktor Bugovskij sedaj dela model topa. Za pomočnika ima nekega Freda. —

Jack se je nasmehnil.

— Tepca! Formule za izstrelek nista našla in opravila ne bosta ničesar. —

— O Mary ne veš še ničesar? — je vprašal Jack po kratkem molku.

— Na sledi sem, toda kaj gotovega ne vem še. —

Jack se je zamislil.

Bog ve, ali je Mary sploh še živa?

Peter je razbral Jackovo skrb.

— Ne skrbi vodja, v nekaj dneh dobiš vesti o njej. —

Nato sta se ločila.

Jack je počasi stopal proti centralnemu parku. Poiskal je klop, kjer je običajno sedel, ako si je zaželel miru in oddiha.

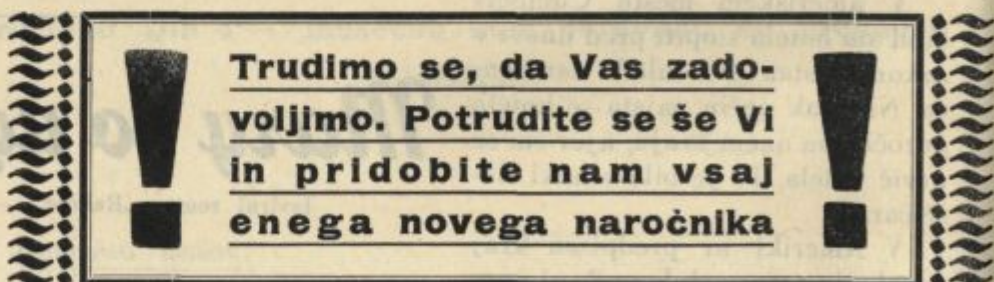
Klop in prostor sta mu vzbujala spomine. Tukaj je spoznal Mary... Na tej klopi mu je prvič zašepetala: „Ljubim te!“ Ta klop in ta drevesa okoli nje so bila priča njenega prvega nežnega objema.

Večer je bil takrat. Eden tistih mehkih večerov, ki vplivajo tako sentimentalno na človeka. Roko v roki sta stopala Jack in Mary skozi park. Lahna poletna sapica je božala Maryne kodre in poljubljala njene rdeče, napete ustne.

Klop, skrita pred pogledi radovednežev, ju je vabila. Sedla sta in se zasanjala. Nad njima se je bočilo nebo, čisto in azurno, pokrito z milijoni zvezdic. Ah, v takih nočeh, je sreča človeku tako blizu! To sta občutila oba... Njun dih je bil pri-tajen, le srca sta glasno bili ter se zlivali v en sam akord: ljubezen! Sama nista vedela, kdaj sta se srečala... čutila pa sta, da se poznata že dolgo, dolgo... In v tistem trenutku je zašepetala Mary: „Ljubim te!“ Sami od sebi sta se približali njuni ustnici ter se združili v dolgem poljubu, ki ga je narekovala ljubezen.

Jack je mislil na vse to in v očeh je začutil vlago.

(Se nadaljuje.)

Trudimo se, da Vas zadovoljimo. Potrudite se še Vi in pridobite nam vsaj enega novega naročnika

1. smučarka: — Tako ljubim smučanje. —

2. smučarka: — Saj je tudi krasno drseti preko zasneženih poljan.

1. smučarka: — Že, toda najbolj lepo je to, da me ženske tudi na zunaj lahko nosimo hlače. —

Zdravnik: Nič ne pomaga milostljiva, moral bom napraviti rentgenski posnetek.

Milostljiva: Prosim, toda v profilu, ker sem vedno najboljše zadeta.

— Gospod Majer, vaša žena je pri telefonu. —

— Kaj pa hoče? —

— Ne vem. Razumel sem samo besedo „idiot“. —

— A tako, potem hoče govoriti z menoj. —

— Ti Egon, kdo pa je bil tisti gospod, ki si mu ti sinoči tako plačeval pijačo, ko sva sedela v restavraciji? —

— To je bil detektiv moje žene, ki ima nalog, da me zasleduje. —

Krvavi Maroko

Doživljaji Slovence, ki je bil Abd-El-Krimov šejk

Spisal: Edvard Oblak. — Ponatis prepovedan.

XII.

V kraljestvu moskitov.

Po desetdnevem bivanju na oazi nedaleč od Aiu Sefra, katere ime nama ni bilo znano, ker se ni nahajalo na zemljevidu, jo je Jose krstil za San Salvador (sveti rešitelj), kakor je Ferdinando Polon imenoval sedanjo centralno ameriško republiko, kjer se je pred vekom rešil pred strašno nevihto, ki je razsajala na morju.

Težko sva se ločila od tega božanskega raja. Najine mazge so se dobro okrepčale tako, da sva jih mogla jezdititi poleg tovara, ki so ga morale nositi.

Tri dni kasneje sva dospela do močvirnatnega predela Mechere. Komaj sva napojila mazgi, že sva morala zapustiti ta pekel. Milijoni moskitov so navilili na naju. Komaj sva se pretolkla skozi gosto meglo teh neznosnih insektov. Milijoni in milijoni so plavali v zraku pred nama tako, da sva komaj razločevala teren, po katerem sva jezdila. Z nadčloveško močjo sva se borila proti temu sovražniku in jedva sva se pretolkla skozi njihovo kraljestvo, ki se je razprostiralo na stotine kilometrov.

Čez 50 dni sva imela za seboj najtežji del najinega potovanja, peščeno morje. Sedaj sva vstopila v fertilni teritorij Guercifa. Za seboj sva imela 1700 km dolgo pot in preostajala nama je še 700 km dolga cesta do reke Mulaje.

Od Mechere proti zapadu je bilo ozemlje bogato na oazah, na vsakih 100 km je bila ena, in vedno bolj sva se bližala meji.

XIII.

Smrt Josea Reigg de Valdespina.

Blaga tiha tropska noč je. Skozi nočno tišino se sliši včasih zavijanje šakalov, divje režanje panterja in jezno ječanje hijen. Te divje zveri naju spremljajo na vsej poti.

V noči med 25. in 26. januarjem sva se bližala Mulaji. Noč je bila svetla, da sva lahko natanko videla obalo reke.

Bila sva še kakih 400 do 500 korakov od meje. Šla sva peš, jaz sem šel naprej, držeč z eno roko mazgo za uzdo, v drugi pa sem imel karabinko.

Nenadoma in nepričakovano je odjeknilo nekoliko strelcev in kroglice so zasikale nad nama.

— Udri Josè! — sem zaklical ter stekel brezumno z mazgama proti reki. Skočil sem v njeno suho strugo, spremljan od strelcev. Zabarikadiral sem se hitro v rečni strugi ter buljil pred se. V daljavi sem zagledal silhuete nekolicin konjenikov, ki so drveli proti severu.

— Obmejni stražniki — sem si mislil.

Da, bili so obmejni stražanji, ki so streljali na naju, misleči da sva Arabca. Zato se nama niso drznili približati.

Ko so konjeniki izginili na obzorju, sem stopil iz svojega zaklona. Mazgi sta se mirno pasli. Pogledal sem okrog sebe. Zresnil sem se. Neka misel mi je šinila v možgane, toda takoj sem jo pregnal.

— Josè! Josè! Kje si Josè? — sem zaklical. Nisem dobil odgovora, misleč, da se je moj prijatelj skrivil kje v daljavi, sem dvignil glas ter zaklical skozi temno noč.

Joseè! Joseè! —

Nič!

Naenkrat sem občutil neki strah in kakor majhno dete v temni sobi, ki kliče svojo mater, sem zakričal:

— Josè! — — — Josè! — — — Zopet nič!

Čutil sem, da mi kri v žilah ledeni. Šel sem po njegovi sledi, venomer kličeč:

— Josè! Josè! —

Vrnil sem se do onega mesta, kjer naju je presenetilo streljanje. Pesek je bil razrit od mazginih kopit. Par korakov vstran, sem zagledal na tleh črno maso.

— Josè — zakričal sem ter skočil k njemu. Da, bil je moj dobri in nepozabni prijatelj, kateremu sem dolgoval življenje.

Ležal je na trebuhu, levico izproženo, a v desnici je še vedno stiskal karabinko.

Obrnil sem ga na hrbet. Kri mi je udarila v možgane in pred očmi se mi je mračilo. Na čelu je imel veliko rano, iz katere je še vedno tekla kri.

Bil je mrzel, mrtev!

Strel mu je šel skozi senca ter udaril na čelu zopet ven.

Skrčil sem pesti ter jih dvignil proti nebu. Divji krik se mi je otel iz grla. Dali sem molil ali preklinjal? Ne vem!

Zrušil sem se na njegovo truplo ter zajechal.

XIV.

Grob v peščenem morju.

Iz ječanja me je zbudilo režanje hijen in šakalov, ki so prišli v bližino, vohajoč duh človeške krvi. Ustrelil sem s karabinko mednje. Nekaj se jih je mrtvih zrušilo na zemljo. Ostale so planile nad nje ter jih za hip raztrgale.

S tresočimi rokami sem zbral vse njegove stvari ter jih položil na robec. Med njimi je bila tudi slika njegove matere. Kolikokrat mi jo je pokazal ter dejal:

— Ne vem kakšna usoda me čaka, toda nekaj mi pravi, da matere ne bom več videl. Čutim, da bo moj grob v tajinstveni Afriki. Obljubi mi, da ako te bo pot vodila skozi Barcelono, da tam poiščeš mojo mater ter ji izročiš moje zadnje pozdrave. —

To je često govoril s toliko prepričevalnostjo, da sem se zdrznil.

— Ne misli na smrt, Josè! — sem mu prigovarjal.

Sedaj, ko sem držal to sliko v rokah, sem videl, da so se njegove slutnje uresničile.

(Se nadaljuje.)

Lepa ženska veruje v preseljevanje duš, ker njena duša se rada seli od enega do drugega.

Iz vsega sveta

Orkan v Franciji.

Pariz. V okolici Bordeauxa je divjal strahovit orkan, ki je dosegel mestoma hitrost 100 kilometrov na uro.

Drevesa in brzojavni drogovi so padali, kakor bilke. Mnogo hiš je poškodovanih. Brzojavne proge so uničene in vlaki vozijo z velikimi zamudami. Mnogo ljudi je bilo ubitih.

Pet otrok je zgorelo.

Pariz. V neki leseni baraki v Saint-Quetinu se je primerila strašna katastrofa. V baraki je ostalo pet otrok, medtem ko so odšli starši na delo. Iz neznanega vzroka pa je nastal požar, ki je zajel celo barako.

Vseh pet otrok, v starosti od 7 mesecev do pet let, je zgorelo. Mati, ki je prihitela na pomoč, je sama smrtnonevarno ranjena.

Kaj pravi gospa Roosevelt o Hauptmanu.

New-York. Neki novinar je vprašal ženo predsednika Roosevelta, kaj misli o procesu proti ugrabitelju Lindbergovega otroka. Odgovorila je:

Posebni simpatiji za Hauptmana nimam. Vendar pa sama nisem popolnoma prepričana o njegovi krivdi. V ostalem me pa veseli, da nisem bila med porotniki.

Le kdor zna čitati med vrsticami v ženskih očeh, je pravi čitatelj.

Podlistek tedna

Umor

Don A.

V veliki sodni dvorani je vlada-la tišina. Skozi velika okna je prodiral v sobo sivi januarski dan, in melanholija padajočega snega se je tako prilegala žalostnemu razpoloženju v dvorani.

Obtoženec je stal ob klopi ter se z zastrtim pogledom oziral po navzočih, ki so se mu zdeli, kakor hlapeci srednjeveške inkvizicije.

„Obtoženec, govorite!“ ga je opomnil predsednik. Toda ta ni slišal njegovih besed. Opazoval je padajoči sneg in njegove misli so bile tako daleč.

— Mama, barometer je padel. —
— Tako? Za koliko? —
— Za kakih 8 metrov, iz balkona na cesto. —

— Čitali ste moj novi roman. Kako vam je ugajal? —
— Priznati moram, da sem ga dal z velikim veseljem iz rok. —

Pust, ti čas presneti ....

V pustni noči...

— Svoj dolg mi lahko plačate v obrokih, —

— Ne, principijelno ostanem vse dolžan. —

— Ah Edgar, ti moj sladki, ti moj dragi, ti moje vse... —

— Kaj? Drugega ne poseduješ ničesar? —

Preko obtoženčevega lica je bila razlita neka simpatična melanholičnost, ki mu je že v naprej zasigurala vse simpatije poslušalcev.

Njegov pogled je splaval preko navzočih žensk k neki ženi, njegovi ženi.

„Imela sva osebni spor in on me je razžalil. Kako je prišlo do tega, ne morem reči. Stepla sva se, in ko je on pograbil za orožje, sem bil jaz hitrejši. Gospodje, veste sedaj dovolj? Nočem več govoriti o tem.“

V klopi za priče je sedela trpeča žena.

Na njenem mladostnem, lepem obrazu je ležala bolečina...

„Naj govorim?“ je glodalo v njenih mislih. Toda tedaj je zagledala pogled svojega moža.

In molčala je.

Državni pravdnik ima besedo. Bil je majhen človek, a velik govornik.

Govoril je odsekano, z matematično natančnostjo je nizal dokaz za dokazom proti obtožencu.

„... vsled tega smatram obtoženca kot krivega in predlagam smrtno kazen“ je končal.

Branilec, duhovit, toda državnega tožilca ni dosegal.

Obtoženec se je odpovedal svoji zadnji besedi. Sklenil je roki ter zaprl oči.

Porotniki so odšli na posvetovanje, nastal je odmor.

*

Trpko čakanje, brez konca.

Trpljenje za ženo v klopi za priče.

— Daissy!... —

— Ne... Pojdi tja, kjer si se zakasnil. To je nezaslišano! —

Jimmyju je bilo vroče in hladno. Bil je bled in stiskal je zobe. Bil je razdražen... S trdim glasom je dejal:

— Misliš resno, Daissy? —

Preslišal je besedo. — Torej me nočeš več videti? —

— Ne, — je odgovorila trdo. — Jutri ob desetih. Ob pol enajstih je poroka! — Prosim, bodi točen! —

— Je to tvoja zadnja beseda, Daissy? —

To je bil torej konec. Poti nazaj ni bilo več. Mehanično je odprl vrata telefonske celice ... preko račil cesto ter stopil v avto.

— V garažo — mu je šinilo v glavo. Pognal je motor. — To je bila Daissy, Daissy, ki je prisegla, da ga bo ljubila... Fraze!... Vse skupaj naj vzame vrag!... Taka je, kot druge! —

Darila, avto... tisoč malenkosti je poslal Jimmy takoj nazaj. Odpoval je sobo, poravnal račune, uredil telefonske razgovore.

Ali že veste

da se dobijo vedno vsi najboljši mlečni izdelki samo v mlekarni „NAKLO“,
Moste pri Ljubljani, Tovarniška ul. 11

— Slišal si, kaj sem rekla, Jimmy! —

— Daissy! — Bilo je kakor krik.

— Kaj hočeš še, Jimmy? —

— Si premislila popolnoma? —

— Popolnoma! —

— Dobro, Daissy, potem poslušaj, kaj ti bom sedaj povedal. — Jimmy je dobil zopet svojo barvo, toda njegov glas je zvenel trdo, kakor jeklo. — Delaš mi očitke. Vse sem si pustil dopasti od tebe. Sedaj imam dovolj — nočeš me videti več... danes ne, praviš! Konec! Razumeš Daissy, konec! Tvoja želja mi je ukaz! Ne boš me več videla... nikoli več. Si razumela, Daissy? —

Daissy je hotela nekaj odgovoriti, toda Jimmy je nadaljeval: — Moja navzočnost ti je odveč!... Tvoj prstan... obleke, darila in avto ti vrnem še danes, sedaj, takoj... bodi srečna, Daissy... ničesar več si nimava povedati... —

— Jimmy... Jimmy! — Daissy je klicala to ime in tolkla po telefonu, toda Jimmy je že odložil slušalko.

Nato se je odpeljal s podzemsko železnico v svoj stari klub.

4.

Klub protimilijonarjev je bil ob tem času skoro prazen. Zvečer ob sedmih so člani še zaposleni v svojih poklicih in si ne morejo privoščiti, da bi se zadrževali v klubu. Šele ob desetih se napolni klub in o polnoči ni mogoče dobiti nobene stola več. Člani kluba so nastavljeni v trgovinah, bankah in drugih velepodjetjih. Oni so protimilijonarji — kakor pove že ime kluba — ne iz prepričanja, nego po sili. Ne more biti vsak milijonar. Pravila kluba zahtevajo, da noben član ne sme zaslužiti preko milijona dolarjev letno. Klub je bil nekaka protiutež klubu, v katerem so bili Rockefeller, Vanderbilt in Aslash.

(Se nadaljuje.)

Še enkrat Vas opozarjamo na naš nagradni razpis. Žrebanje se vrši nepreklicno dne 15. marca. Rešitve pa sprejemamo še do vključno 12. marca. — Uredništvo.

Gospodinjski kotiček

Prisiljeno zelje.

Zreži na drobne rezance očiščena zelnata peresa. Nato deni v kozico masti in precej sladkorja. Ko je sladkor zarumenjen, deni vanj zelje, osoli ter premešaj, da postane rjav. Prideni nekoliko kumne in kisa, ki ga zmešaj na polovico z vodo. Pusti dušiti toliko časa, da je zelje kuhano. Potem potresi zelje z žlico moke in zalij z juho ali vodo, toda le toliko, da je zelje srednje gosto.

Rumov narastek.

8 dkg surovega masla in 2 žlici moke se postavi v kozici na ogenj, nato se prilije $\frac{1}{4}$ l zavretega mleka in ko je maslo stopljeno, se zmes pusti ohladiti. Nato se pride-ne: 5 rumenjakov, 8 dkg sladkorja z limoninim sokom, 4 žlice ruma in sneg 5 beljakov. Vse skupaj dobro premešaj in stresi nato v kozico, ki si jo preje namazala s sur. maslom, ter pusti počasi pečti.

Praktični nasveti.

Ako hočeš, da se prežganje ne drži skupaj, ga precedi v omako ali juho skozi cedilo za juho.

*

Da imamo v sobi duh po sveži smrekovini, ki je tako prijeten in posebno za bolne na pljučih priporočljiv, vzamemo liter vrele vode, v katero vlijemo žlico terpentinskega olja. Po sobi bo zadišalo, kakor bi se nahajali v smrekovem gozdu. Čim večkrat bomo to napravili, tem manj bolezenskih klic se bo zadrževalo v zraku.

Pošta uprave

G. Brus Ivanka, Glince pri Ljubljani. Hvala za pozornost. Veseli nas, da ste naša zvesta bralka. Sporočite nam, ako v kaki trafiki ne dobite „Rakete“. Za redno prejemanje lista pa Vam svetujemo, da se naročite nanj, ker le tako ga gotovo vsaki teden dobite. Sporočite nam. Pozdravljeni!

Tisti, ki nam želite nakazati naročnino, pa nimate položnice, napišite na položnico, ki jo dobite na vsakem poštnem uradu št. 10.472, Splošno kredit. društvo v Ljubljani za upravo „Rakete“.

Kako prodajajo dekleta

Sramotni madež človeštva.

Južna Amerika ima preveč moških. Manjkajo ženske. Toda pustolovci, srečolovci in sploh moški rabijo žensko, kakor n. pr. alkohol ali cigarete. Kako odpomoči temu pomanjkanju žensk? Tu se prične problem kupovanja, oziroma prodajanja žensk.

*

Prostitucija je vsekakor tudi gospodarski problem Južne Amerike. Tisoči živijo od tega, milijardni kapital leži v teh „kupčijah“. V čem obstoja pravzaprav ta trgovina? Za vse neštete hiše veselja in ljubezni je treba blaga, vedno svežega. In tu se prične trgovanje. Z ženskami trgujejo prav tako, kakor n. pr. s petroljem. Saj denar ne smrdi!

*

Gospodarske razmere v Evropi skrbijo za to, da mnogo žensk mora na pot, mora, ker sicer nimajo sredstev za preživljanje. Seveda so pa tudi drugi vzroki, ki pripravijo ženske na tako pot: obup in razočaranje. In Evropejke so blago, ki se rabi, po katerem je vedno povpraševanje. Buenos Aires! Pernambuco! Rio! Mendona! itd., to so imena mest, ki vsako leto, kakor godba brnijo v ušesih mnogih izgubljenih žensk. Cilj vseh takih žensk je Južna Amerika! Toda iz pekla v Rio ni več izhoda. Skrajno rafinirana je organizacija te trgovine. Že od pamtiveka trgujeta vedno le dva, ona in on. Ona poseča velemestne kavarne, bare, po ulicah nagovarja in čestokrat tudi pregovori dekleta. On čaka v pristanišču na „blago“ in ponareja potne liste. Osebno vodi nato transport v Brazilijo ali Argentinijo.

*

Buenos Aires je pokrajinsko lepo, v ostalem pa silno dolgočasno mesto. Žensk skoro ni videti na cesti. Argentinke ne gredo nikoli same na ulico. Cesta, kavarna in plesni lokali so izključna pravica moških. V Buenos Airesu je prostitucija oficijelno prepovedana. To se pravi, da tam ni javnih hiš. Dovoljena pa je svobodna prostitucija. Dekleta imajo najete sobe, kjer sprejemajo moške obiske. Da

moški ve, kje se nahaja tako dekle, imajo na oknih modre zastore.

*

So slučaji, ko se posebno močne ženske vendar iztrgajo iz krempljev propasti. Poljakinje n. pr. ves „prisluženi“ denar pošiljajo v domovino, kot svojo bodočo doto. Ko je ta dovolj velika, odpotujejo v domovino. Tam običajno najdejo takega ženina, ki ne poizveduje po preteklosti svoje neveste.

*

Dandanes, ko obstoja mednarodna institucija za pobijanje trgovanja z belim blagom, ni več govora o tem, da bi bila kaka ženska prisiljena iti v Južno Ameriko, kakor nekoč. Danes gredo prostovoljno... Vendar pa oblasti zelo nadzirajo vsako sumljivo potovanje žensk v Ameriko in jih pred odpotovanjem še enkrat opozorijo na to, da naj bodo pazljive, ker sicer lahko postanejo žrtve prebrisanega trgovca z ženskami. Usoda takih žensk pa je vse drugo nego prijetna...

Kakšne filme gledate najrajši?

Kaj je odgovoril Richard Tauber.

Znanega tenorista je vprašal neki novinar, katere filme gleda najrajši. Odgovoril je:

Kino posečam strastno, seveda ne cenim filmov z ničvredno vsebino. Ako si ogledam film, hočem pri tem uživati v umetnosti igralcev, kar je za film največje važnosti. Filmski igralec mora pri filmu podati vse, vse ono, kar premore, ker nikjer se ne opazijo igralčeve slabosti tako izrazito, kakor pri filmu.

Ne glede na to, pa ljubim tudi filme komične vsebine, pri katerih se človek res od srca nasmeje. Uživam pa zlasti nad pokrajinskimi posnetki posebno, ker imam sam tri aparate, s katerimi napravljam pokrajinske posnetke kot spomin na svoja potovanja.

**Prosimo,
poravnajte
naročnino!**

Svilena nogavica

S. L.

„Zvečer na svidenje, Štefan!“, se je poslovila Alma od svojega moža, ki je ravno čital časopise.

Štefan je položil časopis na kolena. „Kaj ti že odhajaš?“

„Kakor vidiš?“ je odgovorila raztreseno.

„Tako zgodaj?“

„Da, toliko imam opravkov...“

„Toda saj niti kave še nisi popila!“

„Ako se bom toliko obirala, sploh ne pridem nikamor. Sicer pa ti čitaš časopis...“

„Dobro, ne bom čital več. Odloži klobuk in govoriva kaj.“

Majhna gubica se je napravila okrog Alminih ustnic, nervozno je dejala: „Saj se ne izplača, iti moraš v pisarno.“

„Ravno zato... Čakaj, spremil te bom košček poti.“

„Nič ni bolj smešnega, kakor če spremlja mož svojo ženo pri njenih gospodinjskih opravkih. Menda ne bi hotel, da bi te smatrala, kot svojega psička?“

„Ne! Preje kot neprijetnega soproga.“

„Včasih greš res človeku na živce... No včasih si pa prav prijeten družabnik.“ Mlada žena se je sklonila k možu ter ga poljubila na čelo. „Saj nisi več hud? In sedaj me pusti, da grem.“

In že je bila pri vratih. Njen nagel okret je povzročil, da se ji je krilo nekoliko dvignilo in Štefan je opazil, da je na desni nogavici čisto majhna luknjica.

To ni sicer nič takega, toda Štefan je vedel, da je taka luknjica za svileno nogavico škodljiva. Hotel je Almo poklicati nazaj, toda ta je bila že odšla.

Ko se je zvečer Štefan vrnil iz pisarne domov, je sedel v naslonjač, si prižgal smodko ter čakal na ženo. Čez pol ure je Alma vstopila rdeča in žarečih oči.

Pozdravila je moža in mu pripovedovala tisoč malenkosti. Pri tem se je vrtela po sobi ter odlagala rokavice, klobuk ...

Štefanov molk pa jo je pričel vznemirjati. „Kaj pa ti je? Je udarila strela v tebe?“

Res je izgledal tako. Ko se je Alma vrtela po sobi, je opazil, da je nogavica z luknjico sedaj na levi nogi.

„Ali ti ni dobro?“ je vprašala Alma.

„Da... ne počutim se ravno najboljši. Prosim te, ne pleši toliko okrog.“ Misli so glodale v njem. Ako gre žena k šivilji pomerit obleko, ali je potrebno, da pri tem sleče nogavice?

Čutil je neko čudno vročino. V sencih je tolklo.

„Zdi se mi, da imaš hripo, dragi“ je dejala zaskrbljeno. „Lezi v posteljo, prinesem ti čaja z rumom.“

Ali je Alma naravna, ali igra komedijo?

„Ne delaj toliko komedije“ je odgovoril on, „saj ni nič posebnega. Samo apetita nimam in ne bom ničesar jedel.“

„Da, boljše je biti pazljiv.“ Izgledalo je, da ni nejevoljna, ker bo morala sama večerjati. V njegovem sreču pa je kljuvala bolesta ljubosumnost.

In celo noč se je premetaval po svoji postelji in ni mogel spati.

*

Nekaj dni kasneje se je Alma zopet nagnila nad svojega moža ter mu dejala: „Na svidenje zvečer, dragi.“

Ne da bi čakala njegovega odgovora je hotela oditi. Toda Štefan jo je pridržal.

„Pridi sem“ ji je ukazal.

Ubogala je, a ni opazila njegovega pogleda, ki je bil ostro zapičen v majhno luknjico na levi nogavici. Zopet bo odšla, a se ne zaveda, da bo zvečer prinesla dokaz o

svoji krivdi na lepo izoblikovanih nogah. Svojo obsodbo. V duhu je že videl posledice: ločitev, škandal, tragedija.

„Kaj pa se je zgodilo?“ je vprašala začudeno.

Strogo je odgovoril: „Ne razumem kako more elegantna dama, kakor si ti, iti na ulico z raztrgano nogavico. Pri priči si preobleči nogavice... Si razumela?“

Olajšano je Alma vzdihnila: „Moj bog, to je vse, kar si mi imel povedati?... In tako si me prestrašil!“

Nesreča rumunske princese Helene.

Benetke. Rumunska princesa Helena in grška princesa Irena sta napravili majhen avtomobilski izlet. Na cesti Rovigo-Palermo je njun

avto zadel ob neki drugi avto. Princesa Helena ima lahno poškodbo na obrazu.

Iz domače kronike.

Ljubljana. Ljubljana je dobila svojega novega župana in sicer v osebi znanega javnega delavca in bivšega senatorja doktorja Ravniharja.

Beograd. Minister za poljedelstvo je v terek zvečer prečital vladno deklaracijo o priliki novih skupščinskih volitev. Čitanje deklaracije so prenašale vse tri jugoslovanske radio postaje.

Anekdote

Neki znameniti pevec se je poročil. Nekoliko dni kasneje so ga v neki družbi prosili naj bi zapel kako arijo. „Dovolite“ je dejal, „da napravim tako kot slavec, ki nič več ne poje, kakor hitro si napravi svoje gnezdo.“

*

Upnik je srečal na cesti svojega dolžnika ter ga vljudno opomnil na dolg. Toda dolžnik je jezno dejal: „Pustite me pri miru vi nesramnež, ali mislite, da sem samo vam dolžan?“

*

Župnik je na prižnici primerjal današnji svet velikemu parniku, ki plove direktno v pekel. Med po-

slušalci je bil tudi neki mornar, ki je tako živo poslušal pridigo, da je nehote zakričal: „Pripravite hitro rešilne čolne, da se vsaj moštvo reši.“

Na zalogi

izbrano južno in domače sadje, kakor tudi velika izbira vsakovrstnih slaščic in bonbonov

Grabrijan Ferdo
Ljubljana, Miklošičeva c. 15

Za bistro glave

Iz črk: AAAAA — B — C — EEE — G — II — K — M — NNNN — OO — PP — RRR — S — UU — VV

sestavi besede, ki imajo sledeči pomen:

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				

1. vzgoja;
2. država v Ameriki;
3. pijača;
4. reka v Jugoslaviji;
5. planet;
6. kovina;
7. mesto v Švici;
8. egipčansko božanstvo.

Posetnica.

IVAN N. NABČAR

LJET.

Kaj je ta gospod po poklicu?